

opusdei.org

Prelatovo pismo (november 2009)

Duhovniško leto nam pomaga, da se spomnimo, da morajo vsi kristjani s svojim lastnim življenjem drugim približati Jezusa Kristusa. To je osrednja tema pastoralnega pisma prelata Opus Dei.

19. Nov. 2009

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ko se v duhovniškem letu začenja mesec november, rad razmišljam o

tem, da ga v le-to umeščata dva liturgična praznika, v katerih se poudarja duhovniški značaj Božjega ljudstva: to sta praznik Vseh svetih in praznik Kristusa Kralja. V prvem, ki ga praznujemo danes, se Kristusovo duhovništvo pokaže v njegovih udih, kristjanih; drugi, 25. novembra, izkazuje, da je naša Glava, Jezus Kristus, *večni duhovnik in Kralj vesoljstva*[1], ki bo s svojim prihodom v slavi ob koncu časov prevzel svoje kraljestvo in ga izročil Bogu Očetu[2].

Obe slovesnosti vabita k premišljevanju o dostojanstvu krščanske poklicanosti. Sveti Peter nam krščenim v svojem prvem pismu izreče naslednje besede: *Vi pa ste izvoljeni rod, kraljevsko duhovništvo, svet narod, ljudstvo za Božjo last, da bi oznanjali odlike tistega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito luč. Nekdaj niste bili ljudstvo, zdaj pa ste Božje ljudstvo;*

niste našli usmiljenja, zdaj pa ste našli usmiljenje[3]. Prvak apostolov potrjuje, da nas je Bog, ko nas je naredil za svoje otroke, po milosti Svetega Duha vključil v novo Božje ljudstvo – Cerkev, kateri ne pripadamo po poreklu mesa, temveč po pridružitvi Jezusu Kristusu. Zaradi tako neverjetne izbire, zastonjske in nezaslužene – deležni smo Kristusovega duhovništva! – smo povabljeni k oznanjanju božjih čudes z zgledom, z besedo in z deli.

Občudujmo dobroto Boga Očeta in se mu zahvaljujmo. Ni mu bilo dovolj, da je poslal na svet svojega Sina, da bi nas rešil, temveč je hotel, da Odrešenje pride do vseh ljudi do konca časov, čemur služi Cerkev, ki je Kristusovo telo in odrešilna Gospodova prisotnost v prostoru in času. Sveti Avguštín je potrjeval, da “tako, kakor imenujemo kristjane vse [krščene] po eni sami krizmi, tako imenujemo tudi vse duhovnike, ker

so udje edinega Duhovnika"[4]. Naš Oče je veliko premišljeval o tem tako velikem daru ter vzpodbujal k temu, da bi vsi imeli ista čustva kot Kristus[5]. Zato moramo razmisliti: do kakšne mere se potrudim ponotranjiti to bogastvo?

Univerzalna poklicanost k svetosti in apostolatu prihaja iz krstnega značaja, ki je njen izvor. Skupno duhovništvo je predhodno službenemu duhovništvu in to zadnje je postavljeno v služenje prvemu. Brez prenovitve pri krstu ne bi moglo biti svetih služabnikov, saj zakrament krsta odpre vrata vsem drugim; in brez službenega duhovništva, preko katerega Cerkev ljudem oznanja Kristusov nauk in jih z zakramenti, posebno z evharistijo, vključi v svoje življenje ter jih vodi k nebesom, ne bi mogli napredovati na poti svetosti. "Skupno duhovništvo vernikov in službeno oziroma hierarhično duhovništvo, čeprav sta

različni v svojem bistvu in ne samo v stopnji, se kljub temu ravnata drug po drugem, saj oba na svoj način sodelujeta v enem Kristusovem duhovništvu.”[6]

Sveti Arški župnik je živo izražal nujnost službenega duhovništva. Benedikt XVI. v svojem pismu ob letu duhovništva povzema nekaj besed tega svetnika: “Brez duhovnika,” je poudarjal, “smrt in trpljenje našega Gospoda ne bi služila ničemur. Duhovnik nadaljuje delo odrešenja na zemlji ... Čemu bi nam služila hiša, polna zlata, če ne bi bilo nikogar, ki bi nam odprl vrata? Duhovnik ima ključe nebeških zakladov: on je tisti, ki odpre vrata; on je upravitelj dobrega Boga; podeljevalec njegovih dobrin ... Duhovnik ni duhovnik za samega sebe, temveč za vas.”[7] Kako molimo vsak dan - z resnično vero, da ne bi primanjkovalo svetih duhovnikov? Ali prosimo Gospoda žetve, kakor

zahteva od nas dejstvo, da smo kristjani, naj pošlje delavcev na svoje polje, v zadostnem številu, da bodo lahko poskrbeli za premnoge potrebe celega sveta?

Toda vrnimo se k današnji liturgiji, ki poudarja duhovniški značaj Božjega ljudstva. V osupljivi viziji nam Razodetje prikazuje veliko množico, *ki je nihče ne bi mogel prešteti, iz vseh narodov, rodov, ljudstev in jezikov. Stali so pred prestolom in pred Jagnjetom, ogrnjeni v bela oblačila, v rokah pa so držali palmove veje. In vpili so z močnim glasom: Odrešenje je v našem Bogu, ki sedi na prestolu, in v Jagnjetu*[8]. Ta množica ljudi, ki se v čaščenju priklanja pred Presveto Trojico, v edinosti z angeli, so sveti: nekateri znani, večinoma pa neznani. Tukaj se vidi, da Božje ljudstvo v svojem zadnjem obdobju, *ki zajema svete iz Stare zaveze, od pravičnega Abela in zvestega očaka Abrahama naprej, tiste iz*

Nove zaveze, številne mučence iz začetka krščanstva ter blažene in svete iz naslednjih stoletij, vse do Kristusovih prič našega časa. Vse jih druži volja po tem, da bi v svojem življenju uresničili evangelij s spodbudo večnega oživljevalca Božjega ljudstva, ki je Sveti Duh[9].

Tako službeno duhovništvo kakor skupno duhovništvo sta namenjena posvečevanju ljudi. Božji služabniki, ki s Kristusom tvorijo glavo Cerkve, to izvršujejo tako, da oznanjajo Božjo besedo, podeljujejo zakramente ter da so pastirji, ki vodijo vernike k večnemu življenju, kakor vidna orodja najvišjega in večnega Duhovnika. Toda tudi verni laiki zaradi kraljevskega duhovništva na svoj način sodelujejo v tem trojnem delu Kristusa Duhovnika. Sveti Jožefmarija je pojasnjeval, da smo bili vsi kristjani, brez izjeme, **postavljeni za duhovnike svojega**

obstoja, da bi darovali *duhovne žrtve, ki bodo po Jezusu Kristusu prijetne Bogu* (1 Pt 2, 5), da bi vsako izmed naših dejanj izvršili v duhu poslušnosti Božji volji in s tem ovekovečili poslanstvo Boga-Človeka[10].

Ni potrebe po kakšni posebni zadolžitvi s strani cerkvene avtoritete, da bi čutili, kako nujno je, da sodelujemo v odrešenjskem poslanstvu. Apostol je kristjan, ki je vcepljen v Kristusa in se z Njim poistoveti po krstu; ki je usposobljen, da se bori za Kristusa, po birmi; ki je poklican, da služi Bogu s svojim delovanjem v svetu, po skupnem duhovništvu vernikov, ki predstavlja določeno udeleženosť pri Kristusovem duhovništvu in, čeprav je bistveno drugačno od službenega duhovništva, omogoča sodelovanje pri cerkvenem bogoslužju in pomoč ljudem na poti k Bogu, s

pričevanjem besede in zgleda, z molitvijo in s pokoro[11]. Pogosto se zadržimo ob tem, kaj pomeni biti kristjani, saj moramo prinašati Kristusa človeštvu ter človeštvo Kristusu.

V teku leta duhovništva moramo, poleg tega, da prosimo za svetost duhovnikov, moliti tudi za svetost vsega krščanskega ljudstva. Če obstajajo družine, ki s svojim zgledom krščanskega življenja vzgajajo otroke v ljubezni do Boga, če obstajajo moški in ženske, ki resno iščejo Jezusa Kristusa v okoliščinah običajnega življenja, bo obstajalo tudi veliko mladih, ki se bodo čutili od Gospoda poklicani k službenemu duhovništvu. V teh mesecih se nam ponuja nova priložnost, da se vsi bolj zavedamo univerzalne poklicanosti k svetosti in k apostolatu, ter da se potrudimo odločno slediti temu klicu, brez povprečnosti, ne da bi se pustili obvladovati trenutnim

razpoloženjem. Kako in do kakšne mere na nas vplivajo utrujenost, težave, neuspehi? Ali hitro izgubimo mir in se ne zatečemo k Bogu? Ali premišljujemo o tem, da je križ temelj in krona Cerkve?

Sveti Jožefmarija je prejel poseben božji navdih za to, da je učil, kako lahko služimo širjenju Božjega kraljestva preko časnih dejavnosti. Na isti dan, ko je odšel s tega sveta, je še spominjal skupino vernic Opus Dei, da imajo, tako kot vsi kristjani, tudi one *duhovniško dušo*. Mnogo let prej je zapisal: **V vsem in vedno moramo imeti – tako duhovniki kakor laiki – resnično duhovniško dušo in popolnoma laiško miselnost, da bi v našem osebnem življenju lahko razumeli in izvrševali tisto svobodo, katero uživamo na področju Cerkve in v časnih stvareh, tako da se imamo istočasno za prebivalce Božjega**

mesta (prim. Ef 2, 19) in človeškega mesta[12].

Duhovniška duša vodi krščene – vztrajam – k temu, da imajo ista čustva kot Kristus in željo, da bi se vsak dan združili z Njim pri sveti maši ter preko celega dne.

Duhovniški duh vzpodbuja k temu, da rastemo v svetem prizadevanju po služenju, da se iskreno in konkretno posvečamo duhovni in materialni dobrobiti naših bližnjih; vzpodbuja k temu, da negujemo resno gorečnost po dušah, z močno željo, da bi bili skupaj s Kristusom soodrešeniki, združeni s presveto Devico Marijo in sinovsko vdani papežu; vzpodbudi nas k temu, da smo pripravljeni zadoščevati za grehe, svoje in vseh ljudi ... Skratka, ljubiti Boga in bližnjega in nikoli reči *dovolj* služenju Cerkvi in ljudem. Sveti Jožefmarija je to povzemal takole: **S to duhovniško dušo, za katero prosim Gospoda za vse vas, morate**

poskušati sredi običajnih opravil spreminjati celo vaše življenje v nenehno hvalnico Bogu: nenehna molitev in zadoščevanje, prošnja in žrtvovanje za vse ljudi. In vse to v intimni in vztrajni povezanosti s Kristusom Jezusom v sveti oltarni daritvi[13].

Pri sveti maši dobijo naša dela vrednost večnosti. V teh trenutkih se kristjan s čvrsto močjo popolnoma zavé svoje zavezanosti k sodelovanju z Jezusom pri posvečevanju človeških resničnosti preko izročanja svojega življenja in vseh svojih dejavnosti. “*Altare Dei est cor nostrum*[14],” je rekel sveti Gregor Veliki: Božji oltar je naše srce. Moramo mu **služiti ne le na oltarju, temveč povsod po svetu, ki je za nas oltar. Vsa človeška dela se izvajajo kakor na oltarju in vsak izmed vas v tej enotnosti kontemplativnih duš, kar je vaš dan, na nek način obhaja svojo**

mašo, ki traja štiriindvajset ur, v pričakovanju naslednje maše, ki bo trajala naslednjih štiriindvajset ur, in tako do konca našega življenja[15].

Kot izraz svojega sodelovanja v preroškem delu Jezusa Kristusa se morajo vsi verniki potruditi za to, da bi drugim posredovali božje nauke. Prav gotovo je veliko primernih načinov za sodelovanje v evangeljskem poslanstvu Cerkve; kakorkoli, v temelju kateregakoli apostolskega dela se vedno nahaja Jezusovo naročilo vsem kristjanom: *Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence, (...) učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal!*[16]

Prav tako udeležенost v Kristusovi kraljevski službi opogumlja kristjane k posvečevanju zemeljskih resničnosti; laiki to na konkreten način uresničujejo preko svojega prizadevanja, da bi časne dejavnosti

urejali v skladu z Božjo voljo[17] in tako delovali v svetu kakor kvas[18] zato, da bi postavili Kristusa na vrh vsega svojega delovanja. “Skupno duhovništvo, ki smo ga prejeli pri krstu,” je pojasnjeval don Álvaro, sledeč nauku svetega Jožefmarija, “je kraljevsko (prim. 1 Pt 2,9), kajti ko Bogu izročamo to, kar smo in kar imamo, in ko mu izročamo vse plemenite človeške dejavnosti, uresničene v skladu z Božjo voljo, smo Kristusovo kraljestvo in kraljujemo z Njim.”[19]

Kot del specifičnega poslanstva, katerega mu je zaupal Bog, je sveti Jožefmarija pokazal, da je bistvena značilnost načina, kako v skladu z duhom Opus Dei doseči navzočnost Kristusovega duhovništva, tako s strani božjih služabnikov kakor s strani laiških vernikov, prav *laiska miselnost*, lastna njihovemu sekularnemu značaju ter njihovemu položaju v svetu. Na tak način bodo

duhovniki in laiki sodelovali v izvrševanju edinega poslanstva Cerkve, vsak glede na prejete darove in v spoštovanju specifičnega položaja obojih. Laiki izvršujejo svoje poslanstvo v osrčju časnih struktur, tako da jih poskušajo oživljati s Kristusovim duhom; duhovniki služijo drugim preko oznanjanja božje besede in podeljevanja zakramentov. To pomaga, kakor piše sveti Jožefmarija, **da kleriki ne gredo preko laikov, niti laiki preko klerikov; naj ne bo duhovnikov, ki bi se hoteli vmešavati v stvari laikov, niti laikov, ki bi se vmešavali v tisto, kar je lastno klerikom**[20].

28. novembra se bo dopolnila še ena obletnica postavitve Opus Dei za osebno prelaturu. Zahvalimo se Bogu in potrudimo se razširjati globok teološki in duhovni pomen tesnega sodelovanja duhovnikov in laikov v Opus Dei, zato da bi sodelovali v

poslanstvu Cerkve, predvsem tako, da bomo pričevali z enotnostjo krščanskega življenja, v katerem, kakor pravi apostol, vsakdo vztraja v *tistem stanu, v katerem je bil poklican*[21], in da je *stoodstotno* duhovnik ali laik. Na ta način bomo učinkovito služili Cerkvi, kar smo se vedno trudili delati; sedaj s še boljšim razlogom, saj mnogi zmotno zamenjujejo laicizem, ki poskuša izkoreniniti Boga iz sekularnih struktur, in laičnost; povečevali bomo zdrav laiški duh, o katerem je govoril papež ob različnih priložnostih[22].

Čez nekaj dni, 7. novembra, bom posvetil v diakone 32 vernikov Opus Dei. Prosim Gospoda, da bi bili njegovi dobri in sveti služabniki, in še naprej molimo za papeža in njegove namene, za njegove sodelavce, za duhovnike in diakone, za kandidate za duhovnike iz celega sveta. Spomnimo se tudi dneva, ko je

Devica Marija našemu Očetu naklonila izraz ljubezni, da je v Rialpu našel “vrtnico”: zatekajmo se k naši presveti Materi, naj nam od Boga izprosi dišečo “vrtnico” zvestobe. Lahko se zanesemo tudi na pomoč vseh, ki so bili pred nami. V tednih tega meseca s svojo molitvijo in svojo pomočjo naredimo močnejšo enotnost zmagujoče, očiščujoče se in vojskujoče se Cerkve.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+Javier

Rim, 1. november 2009

[1] Rimski misal, slovesnost Našega Gospoda Jezusa Kristusa Kralja Vesoljstva, *Hvalospev*.

[2] Prim. 1 *Kor* 15, 24.

[3] 1 *Pt* 2, 9–10.

- [4] Sveti Avguštin, O Božji državi XX, 10 (CCL 48, 720).
- [5] Prim. *Flp* 2, 5.
- [6] II. vatikanski koncil, dogmatična konstitucija *Lumen gentium*, št. 10.
- [7] Sveti Janez Marija Vianney, citiran v: Benedikt XVI., Pismo duhovnikom, 16. 6. 2009.
- [8] *Apd* 7, 9–10
- [9] Benedikt XVI., Homilija ob slovesnosti vseh svetih, 1. 11. 2006.
- [10] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 96.
- [11] *Prav tam*, št. 120.
- [12] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 2. 2. 1945, št. 1.
- [13] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 28. 3. 1955, št. 4.

[14] Sveti Gregor Veliki, *Moralia* 25, 7, 15 (PL 76, 328)

[15] Sveti Jožefmarija, Zapiski iz meditacije, 19. 3. 1968.

[16] *Mt* 28, 19–20.

[17] Prim II. vatikanski koncil, dogmatična konstitucija *Lumen gentium*, št. 31.

[18] Prim. II. vatikanski koncil, decr. *Apostolicam actuositatem*, št. 2.

[19] Msgr. Álvaro del Portillo, Pastoralno pismo 9. 1. 1993, št. 11.

[20] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 19. 3. 1954, št. 21.

[21] 1 *Kor* 7, 20.

[22] Prim. Benedikt XVI., Govori 18. 5. 2006 in 11. 6. 2007.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-november-2009/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-november-2009/) (9. Avg. 2025)